

[Elisabeth Bruun Olesen]

til i Undervisningsministeriet og i Arbejdsministeriet, og hvor den skarpe opdeling gør det meget svært at lave tværgående forsøg. Vi har skrevet, at der er lavet nogle, for det er der, men problemet er, at de kvinder, der har lavet dem, har skullet bruge mere tid på at løbe rundt fra Herodes til Pilatus, som vi har skrevet, for at få tingene organisatorisk og administrativt i orden og få pengene hjem end på forsøgenes indhold. Den første del har krævet så meget, at der er gået mange arbejdstimer og megen fritid med det for de kvinder, som har lavet dem, og som har været igangsvættende og har ment, at der skulle gøres noget ved det. Vores forslag er for så vidt en forenkling: man får de her forsøg, og man har lov til at have dem, altså skal man ikke starte med at rende rundt og søge. Man ved, at de penge er her til de forsøg, fordi forsøgene er nødvendige, fordi det er nødvendigt at finde ud af, hvilken kvindepædagogik der skal opdyrkes. Det har man jo ingen erfaringer i. Det er nødvendigt at finde ud af: hvilken type uddannelse er det egentlig, der skal til, med hvilken pædagogik – og det er jeg meget glad for at Socialdemokratiet var enigt med os i – og med hvilken kompetence i forhold til det øvrige uddannelses-system?

Socialdemokratiet har for så vidt ret i, at det siger forslaget ikke så meget om. Vi siger i bemærkningerne, at vi forestiller os, at de kurser, som rettes mod specifikke brancher, skal kvalificere kvinderne fagligt og give dem fortrinsret til eventuel videreuddannelse inden for den pågældende branche.

Det er selvfølgelig meget bredt formuleret, men det er også et forsøg, der skal gro op nedefra. Vi kan ikke på forhånd sige, at vi kun vil have den eller den type forsøg, fordi vi ønsker det resultat. Vi ved ikke så meget om, hvad man når frem til i resultatfasen omkring den her forsøgsordning. Vi mener, det skal gro op nedefra, men vi ønsker, at alle de kurser, der overhovedet kan, skal opkvalificere kvinderne, så det ikke bare bliver en form for opmagasinering af kvinderne, for kvinderne har også brug for faglige kvalifikationer. Det er vi enige med Socialdemokratiet i, og vi vil gerne være med til at prøve på at præcisere det noget mere, hvis man kan gøre det.

Omkring hvem der skal organisere forsøget, vil vi også gerne være med til at se, om

vi kan konkretisere det; det er rigtigt nok, at det står der ikke så meget om.

Fru Lilli Gyldenkilde takker jeg også. Fru Lilli Gyldenkilde syntes, at forslaget omfattede for få. 1.000 deltagere i et forsøg er altså ensbetydende med et meget stort forsøg. De, som vi har snakket med, der er vant til at lave forsøg, siger, at det næsten er i overkanten for et forsøg. Vi har ment, at samtidig med, at det er et forsøg, skal det også afhjælpe den kvindearbejdsløshed, der er. Men hvis man skal opsamle de erfaringer, man får med forsøgene, og bearbejde dem, så mener folk, at det faktisk er alt, hvad man kan rumme.

Men hvis der er vilje til at gøre forsøget større endnu, så medvirker vi gerne. Det er altså ud fra en vurdering af, hvilken størrelse forsøg plejer at have, at vi har sagt 1.000, hvilket vi altså endda indrømmer er lidt i overkanten.

De Radikale havde også mange pæne ord og ville gerne være med til at drøfte et hvilket som helst seriøst forslag. Og det opfattede jeg så, at hr. Estrup mente at det her i en eller anden forstand var. Hr. Estrup sagde, at hovedproblemet var at koordinere uddannelserne på tværs af Undervisningsministeriets og Arbejdsministeriets uddannelser, at det her var for snævert, og at det burde bredes ud til andre grupper.

Det her handler kun om kvinder, det er 100 pct. rigtigt. Det er, fordi vi har villet begynde et sted, og eftersom kvindearbejdsløsheden er et utrolig stort problem – det er alle – så har vi ment, at det var dér, man skulle sætte ind, også som et håndslag til de forsøg, der er i gang, og for at lette udviklingen af nye forsøg. Jeg synes ikke, man kan afvise et forslag eller sætte spørgsmålstejn ved det, fordi det ikke omfatter alt.

Så kan man sige, at det her er en gruppe, som vi alle sammen erkender har et uddannelsesefterslæb og er truet af arbejdsløshed i langt højere grad, end mændene er. Det eksisterende uddannelsessystem i arbejdsministerens regi, arbejdsmarkedsuddannelserne, er jo udviklet af mænd og for mænd, hovedsagelig med en pædagogik – hvis der er en sådan – der mere tilgodeser mænds tanker og behov. Det er vigtigt, at vi får en kvindepædagogik op at stå, og derfor skal det her forsøg være et kvindeforsøg. At man også kan lave forsøg med andre grupper, skal ikke